

„Kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich” (Mk 10, 43-44).

Jezus, w drodze do Jerozolimy, przygotowuje swoich uczniów już po raz trzeci na dramatyczne wydarzenie swojej męki i śmierci. Jednak oni, choć byli zawsze tak blisko Niego, nie są w stanie tego zrozumieć.

Co więcej, między samymi apostołami pojawia się konflikt: Jakub i Jan proszą o otrzymanie honorowych miejsc „w Jego chwale”¹, a dziesięciu pozostałych oburza się, interweniuje i w grupie następuje podział.

Wtedy Jezus przywołuje ich wszystkich do siebie i jeszcze raz cierpliwie wyjaśnia szokującą nowość swojego nauczania:

„Kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich”.

Ten cytat z Ewangelii św. Marka ukazuje zmianę, jaka dokonywała się w rozumieniu relacji sługa-niewolnik. Zamiast naturalnej dyspozycyjności w niewielkiej i dającej poczucie bezpieczeństwa grupie, Jezus proponuje postawę całkowitego poświęcenia się wszystkim, bez wyjątku.

Jest to propozycja całkowicie [nowa], przeciwstawna tej ludzkiej koncepcji władzy i autorytetu, którą nawet sami apostołowie mogli być zafascynowani i która być może pociąga również nas.

Może właśnie [ta propozycja] jest tajemnicą chrześcijańskiej miłości?

„Pewne słowo z Ewangelii nie jest wystarczająco podkreślane przez nas, chrześcijan: *służyć*. Wydaje się nam ono przestarzałe, niegodne człowieka, który obdarza i który otrzymuje. A jednak w nim zawiera się cała Ewangelia, ponieważ kochać znaczy służyć. Jezus nie przyszedł, aby rozkazywać, ale aby służyć. (...) Służba, służenie sobie nawzajem, to jest chrześcijaństwo i kto po prostu wprowadza je w życie – a każdy może to czynić – zrobił wszystko. A (...) ponieważ jest to chrześcijaństwo żywe, rozprzestrzenia się jak ogień”².

¹ Por. Mk 10, 37.

² Ch. Lubich, *Servire*, in: „Città Nuova” 17 (1973/12), s. 13.

„Kto by między wami chciał się stać wielkim, niech będzie sługą waszym. A kto by chciał być pierwszym między wami, niech będzie niewolnikiem wszystkich”.

Spotkanie z Jezusem w Jego Słowie otwiera nam oczy, podobnie jak przydarzyło się to niewidomemu Bartymeuszowi, [jak czytamy] w kolejnych wersetach³: uwalnia nas od ograniczeń własnych schematów, pozwala nam kontemplować horyzonty samego Boga i Jego plan „nowego nieba i nowej ziemi”⁴.

On, Pan, który obmywa nogi⁵, zaprzecza swoim przykładem lekceważącemu traktowaniu prac służebnych; prac, które często nasze społeczności, czasem nawet religijne, odnoszą do osób pogardzanych w społeczeństwie.

Służba chrześcijańska polega zatem na naśladowaniu Jezusa, na uczeniu się od Niego nowego stylu życia społecznego: stawać się aż do głębi bliżnim każdego człowieka, w jakichkolwiek by znajdował się warunkach życiowych, społecznych czy kulturalnych.

Jak sugeruje Giovanni Anziani, pastor metodystyczny Kościoła waldensów: „(...) pokładając naszą ufność i nadzieję w Panu, który jest sługą wielu, Słowo Boże wzywa nas do działania w naszym pełnym sprzeczności świecie, jako twórców pokoju i sprawiedliwości, jako budowniczych mostów pojednania między narodami”⁶.

W czasach naznaczonych dyktaturą żył Igino Giordani, pisarz, dziennikarz, polityk i ojciec rodziny. Dzieląc się swoim doświadczeniem, pisał: „Polityka – w znaczeniu chrześcijańskim – jest służebnicą i nie może stać się panem: nie można jej nadużywać, nie może dominować, nie może stać się dogmatem. Oto jej funkcja i godność: ma pełnić służbę społeczną, być wyrazem miłości w działaniu; to jest podstawowa forma miłości ojczyzny”⁷.

Jezus, poprzez świadectwo swojego życia, proponuje świadomy i wolny wybór: nie żyć już dłużej [jak człowiek] zamknięty w sobie i swoich problemach, ale „żyć drugim”, jego uczuciami, dźwigając jego ciężary i dzieląc jego radości.

Wszyscy mamy małe lub większe odpowiedzialności i przestrzenie władzy: w polityce, w społeczeństwie, ale także w rodzinie, w szkole, we wspólnocie wiary. Korzystajmy z naszych „zaszczytnych miejsc”, aby służyć dobru wspólnemu, budując sprawiedliwe i solidarne relacje międzyludzkie.

Oprac. Letizia Magri
i Zespół Słów Życia

³ Por. Mk 10, 46-52.

⁴ Por. Iz 65, 17 i 66, 22, przywołane w: 2 Pt 3, 13.

⁵ Por. J 13, 14.

⁶ <https://www.chiesavalde.org/marco-1043-44/>

⁷ P. Mazzola (red.), Perle di Igino Giordani, Effatà editrice Torino 2019, s. 112.